

JEZUS ZWYCIĘŻA A SZATAN PRZEGRYWA

Część I: Przegląd

W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się panoramie wielkiego boju między dobrem a złem. Ap 12 przedstawia cztery wielkie epizody w tym konflikcie. Są to: bunt Lucyfera w Niebie, jego próba zgładzenia nowonarodzonego Jezusa, jego atak na lud Boży w czasach średniowiecza oraz jego finalny atak na Boży lud ostateków w czasie końca. W każdym z tych starć Chrystus jest ukazany jako nasz zwycięski Pan, triumfujący Odkupiciel i potężny Wódz.

Kluczową myślą w lekcji bieżącego tygodnia jest to, że mimo usilnych ataków szatana na lud Boży i prób zniszczenia prawdziwego Bożego Kościoła na Ziemi Jezus zwycięży a szatan poniesie klęskę. Ta myśl ma zasadnicze znaczenie w przygotowaniu do zrozumienia przesłania *Apokalipsy Jana* na czas końca zawartego w Ap 14,6-12. Choć lud Boży będzie uciskany, prześladowany i więziony, wykluczony ekonomicznie i ostatecznie skazany na śmierć, wierzący będą mieć całkowitą pewność, że na Jezus na krzyżu pokonał złe moce i zwierzchności. Szatan jest pokonanym wrogiem. Ten sam Jezus, który nigdy nie przegrał w walce z szatanem, nie przegra także w ostatniej bitwie. Jezus poprowadzi swój lud do zwycięstwa w ostatnim konflikcie na Ziemi.

Przed nami trudne czasy. Lud Boży przejdzie najtrudniejszą próbę w ostatnich dniach historii świata, ale możemy zmierzać ku tej przyszłej próbie z zupełną ufnością, że w Jezusie, przez Jezusa i dzięki Jezusowi my także zwyciężymy.

Część II: Komentarz

Ap 12 można słusznie nazwać zawiasem, na którym opiera się cała *Apokalipsa Jana*. Dwunasty rozdział znajduje się w centrum ostatniej księgi *Biblii* i stanowi przejście od tego, co wydarzyło się wcześniej, do tego, co ma się wydarzyć. Dwunasty rozdział łączy poprzednie rozdziały *Apokalipsy* z rozdziałami odnoszącymi się do przyszłości. Pierwszy rozdział zaczyna się od pełnego chwały obrazu Chrystusa jako naszego Stwórcy, Odkupiciela, Arcykapłana i przychodzącego Króla. Następnie *Apokalipsa* przedstawia trzy ciągi po siedem: siedem zborów, siedem pieczęci i siedem trąb. Każdy z tych ciągów kończy się zwycięstwem Chrystusa i Jego Kościoła.

Celem tych wstępnych rozdziałów jest wyraźne przedstawienie tego, jak Chrystus ostatecznie udaremni kolejne próby szatana zniszczenia ludu Bożego, oraz ukazanie ostatecznego zwycięstwa Jezusa Chrystusa w wielkim boju między dobrem a złem. Objawienie Jezusa Chrystusa w każdym z tych rozdziałów przygotowuje drogę do Ap 12,17 - objawienia Jezusa w Jego ludzie. We wprowadzeniu do tego objawienia, w każdym ciągu złożonym z siedmiu etapów widzimy, że wierni wierzący „zwyciężają, nie poddają się uciskającym ich siłom zła, są lojalni wobec Chrystusa i będą Mu oddawać cześć z wierzącymi z wszystkich wieków przed Jego tronem (Ap 7,9-12).

W ostatnim z tych siedmioelementowych ciągów siódmy anioł dmie w trąbę i ogłasza donośnie: „Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków” (Ap 11,15). Pierwszych jedenaście rozdziałów *Apokalipsy Jana* daje nam pewność, że Chrystus, który pokonywał siły zła we wszystkich wiekach, zwycięży także w ostatnim konflikcie na Ziemi. Choć prawda została podeptana, lud Boży jest prześladowany, a miliony spotkało męczeństwo, szatan nigdy nie był w stanie wymazać Bożej prawdy ani wytracić zupełnie ludu Bożego.

Pochodnia prawdy nieraz przygasiała, ale nigdy nie została zgaszona. Zawsze świeciło światło w ciemności. Ostatecznie cała Ziemia zostanie oświecona chwałą Bożą (Ap 18,1). Amerykański pisarz James Russell Lowell w wierszu *Obecny krzys* napisał:

*Prawda zawsze na szafocie
Zło od wieków na tronie -
Ale ten szafot wskazuje przyszłość
A za mgłą tego, co nieznanie
Bóg stoi ukryty w cieniu
Strzegąc tych, którzy są Jego.*

Kluczowy werset (część 1): Ap 12,11

Choć Ap 12 zawiera szereg symboli o głębokim znaczeniu, dwa wersety wyróżniają się jako szczególnie godne uwagi. Pierwszy z nich to Ap 12,11: „A oni zwyciężyli go przez krew Baranka i przez słowo świadectwa swojego, i nie umiłowali życia swojego tak, by raczej je obrać niż śmierć”. Słowo „zwyciężyli” sugeruje zwycięstwo, triumf i podbój. Jest użyte siedemnaście razy w *Apokalipsie Jana*. Lud Boży zwycięża i nie zostanie zwyciężony.

Pytanie: Jak zwyciężamy? Jak możemy zatriumfować nad pokusami złego? Ap 12,11 odpowiada na to pytanie, mówiąc: „zwyciężyli go przez krew Baranka”. Wyrażenie „przez krew” można także zrozumieć jako „dzięki krwi” albo „na podstawie krwi”. Słowa starej chrześcijańskiej pieśni mówią: „Moja nadzieja jest zbudowana na niczym innym, jak tylko na krwi Jezusa i Jego sprawiedliwości”.

Nie zwyciężamy przez siłę woli. Diabeł jest przebiegłym wrogiem. Dobrze zna słabe punkty naszego charakteru. Wie, w czym upadaliśmy, i potrafi nas dopaść tam, gdzie jesteśmy bezbronni. Nasza nadzieja jest oparta wyłącznie na Chrystusie i Jego sprawiedliwości. W adwentystycznym komentarzu biblijnym zawarte są dwa bardzo mocne stwierdzenia dotyczące Ap 12,11: „Wszyscy, którzy tego pragną, mogą być zwycięzcami. Chrystus wie, jak jesteśmy słabi, więc codziennie możemy udać się po pomoc do Niego. Nie musimy gromadzić siły z miesięcznym wyprzedzeniem. Mamy zwyciężać dzień po dniu” (Ellen G. White, *Manuscript 28*, 1886, w: *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, s. 974).

Jedynie kiedy zupełnie ufamy Jezusowi i codziennie przychodzimy do Niego po pomoc, możemy być zwycięzcami. Szatan zna nasze słabości, ale zna je także Jezus. Dzięki Jego łasce i w Jego mocy Jezus ratuje nas od winy i mocy grzechu. Przez Jego krew zostajemy uwolnieni od potępienia grzechu i wyzwoleni z jego panowania. Drugie stwierdzenie podkreśl tę kwestię: „Stajemy się zwycięzcami pomagając innym zwyciężać - przez krew Baranka i słowo naszego świadectwa. Przestrzeganie przykazań Bożych umacnia w nas ducha posłuszeństwa, a Bóg akceptuje służbę, która wypływa z takiego ducha” (Ellen G. White, *Letter 236*, 1908, w: *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, s. 974).

Sednem grzechu jest egoizm. Kiedy przychodzimy do ukrzyżowanego Chrystusa, Jego łaska nas zmienia. Jego miłość motywuje nas do służenia bliźnim i przekazywania im błogosławieństwa. „Słowo świadectwa” oznacza głoszenie ewangelii. Nasze świadectwo jest błogosławieństwem nie tylko dla bliźnich, ale także dla nas samych. Moc Chrystusa do zwycięstwa płynie z niebiańskiej świątyni do tych, którzy zupełnie ufają Jezusowi, są odkupieni przez Jego łaskę i poświęcili życie Jego służbie.

Kluczowy werset (część 2): Ap 12,17

Ostatni werset Ap 12 to jeden z najważniejszych wersetów w całej *Biblii*. Smok (szatan) zawrzał gniewem na prawdziwy Boży Kościół i wierną resztę ludu Bożego, wypowiadając wojnę Bożemu ruchowi w czasie końca - tym, którzy „strzegą przykazań Bożych i trwają przy świadectwie o Jezusie” (Ap 12,17). W Ap 13 widzimy, jak diabeł przygotowuje swoich dwóch sprzymierzeńców w ostatniej bitwie na Ziemi. Ci sprzymierzeńcy to bestia z morza (Ap 13,1-10) i bestia z ziemi zwana także fałszywym prorokiem (Ap 13,11-18; por. Ap 16,13; 19,20; 20,10).

Adwentyści dni siódmego rozumieją te dwie bestie jako symbolizujące papieństwo (polityczny aspekt Kościoła Rzymskokatolickiego) oraz Stany Zjednoczone. Ponadto spirytyzm jest tak ściśle utożsamiony z szatanem, iż jest symbolizowany również przez smoka. Przy pomocy tej potrójnej unii - smoka (spirytyzmu), bestii z morza (papieństwa) i bestii z ziemi czyli fałszywego proroka (odstępczego protestantyzmu, który zdominuje władzę w Stanach Zjednoczonych) - szatan będzie toczył walkę przeciwko Bożemu ludowi ostatków, Bożej reszcie.

Słowo „reszta” oznacza w *Biblii* wierny lud Boży. *Stary Testament* stosuje słowo „reszta” i pochodne na co najmniej trzy sposoby. Po pierwsze, oznacza ono zachowanie pozostałości. Członkowie rodu Jakuba zostali zachowani od śmiertelności głodu dzięki pomocy okazanej im przez Józefa. W Rdz 45,7 czytamy o potomkach Jakuba jako o „ostatku” (BG) czyli „reszcie”. Akcent jest tu położony na ich zachowanie od niebezpieczeństwa i zguby. Podobnie Boża reszta w czasie końca zostanie zachowana od ataku smoka i jego sprzymierzeńców - bestii z morza i fałszywego proroka. Podobnie jak Bóg posłał Józefa do Egiptu, by „was zachował ostatek na ziemi, a żebym wam dodał żywności na oswobodzenie wielkie” (Rdz 45,7 BG), tak w czasie końca, przed swoim powtórnym przyjściem pošle swoją resztę do świata, aby ostrzegła ludzkość i aby wielu uratowało się przed zgubą siedmiu plag ostatecznych.

Po drugie, w 1 Krl 19,14.18 słowo „pozostałem” jest użyte w celu podkreślenia pojęcia ostatka z większej całości. Eliasz woła do Pana: „Pozostałem tylko ja sam” (1 Krl 19,14), a Bóg odpowiada: „Zachowam w Izraelu jako resztkę siedem tysięcy, tych wszystkich, których kolana nie ugięły się przed Baalem” (1 Krl 19,18). W tym przypadku słowo „reszta” oznacza tych, którzy pozostali wierni i nie poddali się powszechnemu zepsuciu fałszywego kultu.

Po trzecie, w niektórych przypadkach w *Starym Testamencie* słowo „reszta” jest użyte w odniesieniu do tych, którzy wrócili z niewoli babilońskiej (Jr 23,3; 31,7). Zestawienie tych wersetów pomaga nam stworzyć pełniejszy obraz Bożej reszty jako ruchu w czasie końca zapowiedzianego w Ap 12. Podsumowując, ten lud ostatków należy identyfikować według lojalności wobec wszystkich Bożych przykazań. Lud ten ma także „świadectwo Jezusa” (Ap 12,17), którym, według Ap 19,10, „jest duch proroctwa”. Obok przejawów daru proroctwa w swych szeregach reszta identyfikuje się jako ci, którzy zostali zachowani przez Boga jako wierni Mu ludzi, uniknąwszy zepsucia świata, a przez poświęcenie dla Chrystusa i posłuszeństwo Jego Słowu wyzwoleni z fałszywych nauk duchowego Babilonu.

Część III: Zastosowanie

Do osobistego przemyślenia: Ap 12 zawiera szereg praktycznych pouczeń dotyczących życia chrześcijan w XXI wieku. Po pierwsze, Ap 12 zapewnia nas, że pośród prób życiowych Chrystus zawsze jest z nami. Rozdział ten przypomina nam, że szatan jest pokonanym wrogiem. Daje nam ufność, że w naszych trudnych bojach z szatanem Chrystus już odniósł zwycięstwo. Czytając Ap 12 otrzymujemy pewność, że służymy potężnemu Bogu, który jest silniejszy niż nasz wróg.

Przykład Bożej opieki w czasie ucisku jest podany w dwóch szczególnych wersetach - Ap 12,6 i Ap 12,14. Oba te wersety mówią o tym samym okresie, ale nieco inaczej go akcentują. Kontekst tych wersetów to prześladowanie ludu Bożego w średniowieczu i na początku ery nowożytnej, w latach 538-1798. W Ap 12,6 czytamy: „I uciekła niewiasta na pustynię, gdzie ma miejsce przygotowane przez Boga, aby ją tam żywiono przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni”. Ap 12,14 mówi, że kobieta, to znaczy Kościół, była „żywiona” na pustyni. Pociecha zawarta w tych wersetach jest taka, że w czasie prób, ucisków i doświadczeń Bóg zawsze ma dla nas przygotowane miejsce. On żywi nas w czasie próby. W próbach życia jest z nami, by nas wzmacniać, podtrzymywać i wspierać. W największych życiowych próbach Jego Duch podtrzymuje nas i pociąga nas bliżej do Boga. Dwie najważniejsze nauki dla studiujących lekcję tego tygodnia są następujące: 1) Chrystus nigdy nie przegrał w walce z szatanem, a w czasie końca da swojemu ludowi zwycięstwo. 2) Jakiegokolwiek próby nas spotykają, Bóg jest z nami i przeprowadzi nas przez nie zwycięsko.

Pytania do dyskusji

1. W jaki sposób Ap 12 wskazuje nadzieję dla ludu Bożego w czasie końca?
2. Zważywszy tę nadzieję, dlaczego mamy powód, by radować się zwycięstwem Chrystusa nad złymi mocami i zwierzchnościami?